

"Saltanat-ı dünyeviye aldatıcıdır. Âl-i Beyt ise, hakaik-i İslamiyeyi ve ahkâm-ı Kur'âniyeyi muhafazaya memur idiler." Bu cevabta Bediüzzaman Ehl-i Beyt imamlarını dünyaperest biri olarak anlatmıyor mu?

"Amma kader nokta-i nazarında feci âkıbetin hikmeti ise:"

"Hasan ve Hüseyin ve onların hanedanları ve nesilleri, mânevî bir saltanata namzet idiler. Dünya saltanatı ile manevi saltanatın cem'i gayet müşküldür. Onun için onları dünyadan küstürdü, dünyanın çirkin yüzünü gösterdi. Ta kalben dünyaya karşı alakaları kalmasın. Onların elleri muvakkat ve surî bir saltanattan çekildi; fakat parlak ve daimî bir saltanat-ı maneviyeye tayin edildiler. Âdi valiler yerine, evliya aktaablarına merci oldular."(1)

Ehl-i beyt, manevi saltanatın sahipleridirler. Dünya saltanatı ile manevi saltanat bir arada olması çok zor olduğundan, Allah onlara manevi saltanata müteveccih olmaları için dünya saltanatının çirkin ve zulümlü yüzünü göstermiştir. Tarihte Ehl-i Beyt adına kurulan devletlerin devamlı ve şaşaalı olamamasının kader ciheti de budur. Şayet Allah onları dünya saltanatında başarılı kılsa ve şaşaalı bir imparatorluk bahşetse idi, o zaman manevi sahada geri kalıp, dinin muhafaza ve ilan edilmesi vazifesinden mahrum kalacaklardı ki, bu Allah ve Resulünün (asm) muradına ters bir durum olurdu.

Bizde meşhur olan bir ata sözü vardır; **"Bir koltukta iki karpuz taşınmaz."** Öyle ise Ehl-i Beyt'in, hem maddi hem manevi saltanatı *-genel itibariyle-* birlikte götürmesi mümkün olmayacağı için, birisini tercih etmeleri gerekecekti ki, Allah bu tercihin yönünü manevi saltanata tevcih etmek için dünya saltanatını onlara düşman yapmıştır. Tarihteki hadiseler işin maddi ve zahirî sebebidir. İşin hakikati ve kader yönü bu şekildedir.

"Onların elleri muvakkat ve surî bir saltanattan çekildi; fakat parlak ve daimî bir saltanat-ı mâneviyeye tayin edildiler. Âdi valiler yerine, evliya aktaablarına merci oldular."

Üstad Hazretlerinin bu ifadeleri Ehl-i beyt imamlarını *-haşa-* dünyaperest olarak değil, tam aksine manevi âlemin sultanları olarak gösteriyor.

Tarihte hem saltanatı hem de maneviyatı, tam manası ile götüren sadece altı yedi

kişiden bahsediliyor. Bu sadece Ehl-i beyt imamlarına has bir durum da değildir.

1) bk. [Mektubat, On Beşinci Mektup.](#)